

Nadat Tyndale langen tijd in Duitschland had vertoefd, o.a. te Marburg, vertrok hij naar Antwerpen, waar hij een vertaling van de vijf boeken van Mozes het licht wilde doen zien. Fel was keizer Karel tegen de Hervorming gekant. Het werd een moeilijke tijd voor Tyndale. Met zijn kostbaar handschrift vluchtte hij naar Hamburg, doch leed onderweg schipbreuk, waarbij ook zijn manuscript verloren ging. Vol moed zet hij zich weer aan 't vertalen en rust niet voor het voltooid is. Dan keert hij naar Antwerpen terug.

De Roomsche geestelijkheid zat echter niet stil. Men trachtte hem tevergeefs naar Engeland te lokken. Eindelijk gelukte het aan omgekochte verraders Tyndale te Antwerpen gevangen te nemen en te voeren naar Vilvoorde bij Brussel. Na daar twee jaar gevangen te hebben gezeten, is hij ter dood veroordeeld. Vrijdag 6 October is het vonnis voltrokken. Aan den paal vastgebonden riep hij uit: „Heere, open de oogen van den koning van Engeland.” Daarna werd hij geworgd en tot asch verbrand.

Eer hij stierf was echter „de Engelsche boerenjongen met de Schrift bekend gemaakt”!

Het past ons om vier eeuwen later de groote gave Gods, in Tyndale aan het Engelsche volk geschonken, met dankbaarheid te gedenken.

„FRISIA STATE”

Frisia State ligt vlak bij de IJselbrug, de hooge, imposante boogbrug, waarover de rijksweg Amersfoort-Zwolle loopt. Het is een groot, wit, vierkant gebouw, een oude patriciërswooning, dat sinds een jaar ongeveer tot familiehotel is ingericht. Hier logeerde Prins Bernhard verschillende malen. De eigenaar, de heer Aris Remmerde, heeft er mij een en ander over verteld.

„Ja mijnheer, daar, in dat hoekje zat de Prins altijd; daar heb je zoo'n mooi uitzicht op het land, den rijksweg en de brug. De slaapkamer ligt precies hier boven, och, het is een gewone kamer, mijn meubelen zijn niet modern, ziet u. Maar de Prins vond het best. Hij kwam hier altijd met zijn wagen en stalde dien in de garage, opgebouwd uit de blinden en de oude deuren van het huis. Maar ook dat hinderde den Prins niet.”

Ik tuur het gebouwtje in: 't licht zie je schijnen door de latten, door de pannen, en de aarde is vastgestampt tot een meer of minder solieden vloer.

„Weet u, wát ik wel eens vreemd vond; 's morgens na het ontbijt belde de Prins steeds het Loo op. Tien minuten daarna reed hij dan weg in een oude Ford met een Hollandsche nummerplaat erop.”

„En de Duitsche wagen?”

„Liet hij hier achter.”

Ik loop nog eens rond door den tuin, treed het gebouw weer binnen, tuur naar de wanden, de platen, de stoelen, de schemerlamp. En ik ga fantaseeren over een Prins, die in een auto over den rijksweg stuift, en een Prinses, die door de ramen van een paleis tuurt, de donkere lanen in, naar het openstaande hek... W. L.

„TEL UW ZEGENINGEN”

„Als onze jaren vermeerderen en ons inkomen vermindert.” Zoo schreef iemand in het Engelsche tijdschrift „Womens Magazine”.

De beschrijving is niet zóó, dat we die gaarne op onszelf zullen toepassen, hoe waarschijnlijk het ook is, dat velen onzer er iets van hebben ervaren.

Toch heb ik de schrijfster benijd.

Zij vertelt, dat ze met een nieuwe liefhebberij is begonnen. Inplaats van een gewoon dagboek bij te houden, heeft ze zich een boek aangeschaft, waarin ze alle mooie, goede dingen, die ze op een dag ziet en hoort, opteekent. Wanneer men daarbij in een stemming is als zijzelf, worden de blanke bladzijden zeker spoedig beschreven. Zij citeert er één: „Een mooie zonsopgang; wolkjes, rose en grijs. Vanmorgen een mooi paard gezien en, in een winkel, een kanarie hooren zingen. Een etalage vol mooie bloemen en varens, enz.”

De gedachte is niet nieuw. Ik meen zelfs, dat er enkele jaren geleden een boek, speciaal bestemd voor het opschrijven van zegeningen, in den handel is gebracht.

Nuchtere, of laat ik liever zeggen: praktische menschen, zullen het waarschijnlijk ook jammer vinden van het papier en van den tijd, aan het opschrijven besteed. Mij best. Persoonlijk zou ik ook meer voelen voor een verzameling van goede gedachten, schoone verzen en helpende spreuken. Ieder oordeele hierover, gelijk men zelf wil. Als we de gedachte maar aannemen.

De goede, kleine dingen van elken dag! Hoe dikwijls verzuimen we, er op te letten! En hoe gemakkelijk tellen we de even kleine onaangenaamheden.

Als we 's morgens wakker worden met hoofdpijn en we hebben slecht geslapen, vinden we het vanzelfsprekend om te klagen. Goed. Beter zelfs, dan met een norsch gezicht rond te loopen en onze huisgenooten in het onzekere te laten omtrent de oorzaak.

Maar als we wél goed hebben geslapen en zonder hoofdpijn ontwaken — komt onze dank daarvoor ook even vanzelfsprekend? Of — vinden we dit iets, dat ons eigenlijk toekomt?

Precies zoo in onzen omgang met anderen. Onaangename woorden, een min-vriendelijke ontvangst, een nagelaten groet — we noteeren dit alles in onze gedachten. Maar kleine vriendelijkheden: een tegemoetkomende houding jegens onze eigen kleine verzuimen — we letten er nauwelijk op, en vergeten ze zoo gauw.

Op dezelfde manier handelen we met onze kinderen. Tenminste wanneer we niet behooren tot die moeders, die geen kwaad kunnen zien of hooren van hun eigen kroost. Juist als we het heel ernstig nemen met de opvoeding loopen we gevaar, de fouten en tekortkomingen van onze kinderen scherp te zien. Op zichzelf is dat niet verkeerd, wanneer ons oog slechts even goed open is voor hun betere hoedanigheden. Want een tuin, waarin enkel maar gewied wordt, en waar de zwakke doch bloeiende ranken niet worden aangeboden, levert weinig bloesem en vrucht. We kunnen onze kinderen ook moedeloos maken door altijd te willen verbeteren.

„Tel uw zegeningen!” Er zijn menschen, die er hun werk van maken anderen op te wekken, hun grieven te tellen. Die van tevredenheid, zelfs waar het heilige tevredenheid is, niets willen weten. Laten we naar hen niet luisteren! Laten we onze deur sluiten voor hun geschriften. „Onverdiende zegening heb ik van mijn God genoten.” Wanneer we daarvan iets weten, valt er licht ook over een soms moeilijk aardsch leven. J. M. W.-W.